

תגובות לכתבה:

איפה הייתה כיפת ברזל? / ד"ר נתן פרבר, 23.08.16, kr8

דן רוגל:

עודד חברי. אני מתבייש גם בשבילך. אתה יודע עד כמה אני תומך בך, אבל, מאמר כזה נבזי וכזה שיקרי וכזה מלוכלך עוד לא ראיתי. אני ממש מתאפק לא להגיד יותר שום דבר. חבל חבל שאתה נגרר

עודד עמיחי:

דנדוש ידידי, אתה ממש, אבל ממש טועה... נפלת קורבן לדיסאינפורמציה קשה, שמבלבלת דעתם של הבריות...

נתן פרבר: מי לא מגיע אף פעם:

שמונה שנים אני עוקב אחר האנשים התוקפים אותנו בחרון ובזעם. הן בשל ביקורתנו על כיפת ברזל. הן בשל התמיכה בלייזר הכימי. יש ביניהם אנשים רציניים, בקיאים בנושא הראשון או השני (או בשניהם) והלב נחמץ על כך שאין לנו עימם תמימות דעים על מה שלפי הבנתנו היא האמת. לעומתם יש קבוצה קולנית (הרוב) שהמאפיין הראשי שלה היא בריונות מילולית וגסות רוח. דבר הנובע בעיקר מבורות בנושא. התכונה המשותפת לאנשים משתי הקבוצות מפתיעה: אף לא אחד מהם מוכן להתווכח על בסיס עובדות. הוויכוח מתנהל תמיד בסיסמאות. לאורך כל הדרך אנו משקיעים מאמץ באיסוף נתונים, ניתוחם והרכבתם לתמונה הגיונית של מציאות. לפעמים אנחנו טועים. אחר כך אנו מצפים לתגובה עניינית, מדעית, הגיונית. מוכנים גם לתגובה קטלנית אך מבוססת תוך הבנה כי רק כך תתחדד הבנת הנושא. אך זו אף פעם לא מגיעה. התגובות (ברוב המקרים) הן רגשניות, קיפודיות, מזלזלות, של אנשים שפגעת בציפור נפשם. לפעמים נדמה כי לא טובת עם ישראל עומדת לנגד עיניהם אלא הפגיעה בקבוצה אליה הם משתייכים. עיקר הנתונים עליהם אנו מסתמכים באים מהתקשורת. כלומר, מדובר צה"ל. אצל הדובר הם עוברים סינון וצנזורה קפדנית ורק אחר כך יוצאים אל הכתבים הצבאיים. לפעמים הם מובאים כהווייתם. לעיתים קרובות יותר הם יוצאים משובשים. כבר מספר פעמים הצענו הצעה פשוטה והגיונית. הבה נסכים על בסיס נתונים משותף (מבוסס כמובן על חומר גלוי) ואחר כך נתווכח על פרשנותו בדיון ציבורי תוך הקפדה על כללי בט"ש. מה רע בזה? מדוע לא נחקה את ידידנו האמריקאים העושים זאת השכם והערב כמעט בכל נושא. אינני מתכוון למסיבות עיתונאים בהן זורק הנואם את דבריו, עונה בשפתיים קפוצות על שתיים שלוש שאלות ונמלט "מפאת קוצר הזמן". נשמע הגיוני? נכון? ובכן, איש איננו מרים את הכפפה. הסיבה: פחד אדיר כי תיחשף האמת. לפני מספר שנים אירע מקרה מאלף ומשעשע ואולי גם עגום. מיכאל אזולאי (מהנדס בניין מאשדוד) האשים את יעקב נגל (סגן ראש מפא"ת, לשעבר, יו"ר הוועדה שהחליטה על פיתוח "כיפת ברזל") באחריות למותם של אנשים רבים כתוצאה מהחלטתו השגויה (לפתח את "כיפת ברזל"). מיכאל אתגר את נגל באומרו: "תבע אותי על הוצאת לשון הרע". כוונתו הייתה להפוך את אולם המשפט לבית דין שלמעשה ישפוט את רעיון הפיתוח של "כיפת ברזל". אבל, מערכת הביטחון פחדה מהמופע הזה ולכן הטילה על יחידת להב-433 לתבוע את אזולאי על "העלבת עובד ציבור". עובדה שלא אפשרה למיכאל להשתמש בטיעון הקלאסי: "אמת דיברתי" ובכך להוכיח את חוסר יעילותה של "כיפת ברזל". המשפט התנהל בקריית גת באולמה של השופטת רובין. נכחו בו פחות מ-10 אנשים. בסופו של דבר מיכאל הורשע ונקנס. אבל, במהלך המשפט נרשם אירוע משמעותי שהחל בשאלת השופטת רובין לנגל: "האם נכון כי כיפת ברזל לא מסוגלת לתת הגנה ליישובים הנמצאים בעוטף עזה?" תשובת נגל שתיזכר לדיראון עולם הייתה הבאה: "אני לא יכול לענות. אני יודע. אבל, לא יכול לענות".

אם הוא היה מאשר את קביעת השופטת, זו הייתה יכולה להיות סנסציה עולמית, הרבה מעבר לזיכוי הצפוי של מיכאל. אם הוא היה כופר בטענת השופטת, נמצא שהיה משקר (כזכור מעיד נגל תחת שבועה שהוא מייחס לה חשיבות עליונה). מה עושים? לא עונים. אבל, גם לא לענות הוא עניין בעייתי. איך יכול בן אדם שהחליט על פיתוח כה משמעותי להגיד: "אני לא יכול לענות כי אני לא בקי בזה". נשמע טיפשי. נכון? לכן, הוא מוסיף את המילים: "אני יודע, אבל לא יכול לענות". התשובה המגוחכת של השנה. המערכת השיגה את שלה. גם לימדה את מיכאל לקח. גם מנעה דיון פומבי בנושא. מי שמע על זה? אף אחד. זו בעצם תמציתה של שיטה שאפשר להגדיר אותה: "לא מתווכחים עם אף אחד. תנו לכלבים (זה אנחנו) לנבווח כמה שהם רוצים". אם יש כלב שנובח יותר מדי, אפשר גם לתת לו טיפול מיוחד. עד היום, צריך להגיד, השיטה עבדה מצוין. אלא שהבעיה היא לא הכלבים. הבעיה היא המסילה שהולכת להיגמר. גם ידוע איפה היא תיגמר. היא תיגמר בחזית הצפון. אז יצטרפו הרבה אנשים להסביר לעם ישראל לא מדוע נזרקו מיליארדים לשווא, אלא איך נזרעו אשליות שווא חסרות ביסוס במהלך שנים כה רבות ושום טענה מהסוג: "אני יודע, אבל לא יכול לענות" לא תתקבל.

דן רוגל:

אני אנסה להגיב יותר מאוחר.

יענקל דרדש:

אבל תנסה לשם שינוי תשובה עניינית, עובדתית, נקיה משיפוט אישי. גם אם לדעתך האופי של ד"ר פרבר איום ומניעיו מחפירים זה עדיין לא מבטל את טיעוניו, שהם רציניים מדי מכדי להתייחס רק כך אליהם.

דן רוגל:

האמת שלא אוכל. לא אוכל להתגבר על הגועל שהוא עורר בי. תהום פעורה בין אי היכולת ליירט פגזי מרגמה לבין "העובדה" שרק את הרקטות שיירו על תא יירטו ואולי עוד שתיים שלוש. היה כבר חולה נפש אחד לפניו שטרח להמציא את "השיטה" איך עבדו עלינו עם כפת ברזל. ושלא תהיה טעות, אני בעד עודד ובעד הלייזר, אבל, עוד נסיון שכנוע אחד כזה תהיה גם לי בעיה. אני לא אתייחס לענין הזה יותר.

יענקל דרדש:

כשאין תשובה עניינית עוברים לרגשות. וכבר נכתב בילקוט הכזבים: להתרגז, כי הנימוקים לא משכנעים.

עודד עמיחי:

אוי דן, דן, מה יהיה? אתה יורה בליסטראות לשום מקום... לא מדובר בפצמ"רים. ברור שהכיפה לא מטפלת בהם. רקטה פגעה במרכז שדרות. הכיפה לא יירטה אותה. שר הביטחון ראה בזה אירוע חריג והורה לח"א להגיב בעוצמה. קורה... אלא שזה לא המקרה הראשון. הכיפה לא פועלת בעוטף עזה. מספר היירוטים שם, אם קיימים, שולי... והרי ההגנה על עוטף עזה היתה משימה מרכזית בהחלטת הממשלה לאשר את פרויקט כיפת ברזל. שאל את עמיר פרץ. פתח גם את אתר משרד ראש הממשלה, ההחלטה אולי נמצאת שם עדיין. ואם לא, היא מופיעה בסימוכין רבים נוספים, דו"ח מבקר המדינה 59א, למשל... ויש עוד...

במקום להודות בטעות, ולמצוא פתרון חלופי, מספרים לציבור מעשיות, בנוסח המאמר האחרון של רון בן ישי. זה לא מקומם? רפאל שאתה ואני הכרנו בעבר לא היתה מתנהגת כך. היא היתה מאתרת את הבעיה מראש ומתריעה על כך. השתנו הזמנים... ומה שמקומם עוד יותר הוא שכולם יודעים ומתעלמים... שהרי איך אפשר לפרש את הפרסומים על צורך בפינוי עשרות אלפי אזרחים מבתיים בעת עימות בדרום או חלילה, בצפון? לאן בדיוק יפנו אותם? האין זו הודעה עקיפה בכישלון קולוסלי של הקונספציה? זה הפתרון לאיום הרקטות והפצמ"רים שידוע כבר כמה עשורים? חבל דנדוש שהגבת בצורה שהגבת. אתה איש רציני. לא מתאים לך...

